

Cooper reed met zijn jeep door het bos. Hij neuriede mee met een deuntje op de radio. Hij was voor zijn doen dus in een behoorlijk vrolijke bui. Helaas hield die goede luim niet lang aan. Plots begon de radio te kraken. Cooper draaide aan de knop om een andere zender te zoeken, maar het gekraak werd alleen maar erger. Hij foeterde, terwijl zijn auto door een mistflard sneed.

Zijn koplampen flikkerden. Aan en uit. Aan en uit. Toen begon de motor te haperen, om vervolgens stil

te vallen.

'Wat is dat nu weer', mopperde Cooper.

Zijn goede humeur leek alweer een verre herinnering. De ranger nam zijn zaklamp, stapte uit en opende de motorkap. Verderop tussen de bomen zweefden nevelslierten, maar dat boeide Cooper nu even niet. Hij moest die motor weer aan de praat krijgen. Hij scheen met zijn zaklamp onder de motorkap. Het licht begon te flikkeren. Een tel later gaf de zaklamp de geest.

'Zeg, gaat alles hier kapot?' bromde Coop.

Veel tijd om te mopperen kreeg hij niet, want een zacht tinkelend geluid trok zijn aandacht. Hij draaide zich om en pas nu viel hem de nevel op. De mistlierten lichtten op en in de verte hoorde Cooper nu ook vrolijke, kinderlijke kreetjes.

Ineens doemden er enkele zwevende, vrolijk gekleurde lichtjes op uit de nevel. Ze kwamen Coopers kant uit.

'Wees eens wat voorzichtig met uw vliegend speelgoed?!' riep de ranger ontstemd. Maar de vrolijke geluiden en de lichtjes stemden hem milder. Ineens verscheen er zelfs een brede glimlach op zijn gezicht.

Het volgende moment dansten de lichtjes om

Cooper heen. Hij draaide om zijn as met hen mee. Een gevoel van geluk overspoelde zijn lichaam.

Even plots als het gekomen was, zweefde het betoverende schouwspel weer weg, naar de mist. Cooper volgde. Hij wilde vreselijk graag bij de lichtjes blijven. Hij stapte de nevelslierten in, die zijn silhouet deden vervagen.

Alsof iemand op een knop had geduwd, verdween de mist in een fractie van een seconde. Maar samen met de nevelslierten was ook Cooper in rook opgegaan...

Toen Sacha en de Nachtwachters de volgende ochtend beneden kwamen om aan het werk te gaan, vonden ze een briefje van Helena.

'Ik ben een stukje fietsen. Doen jullie het ontbijt vandaag? Ben voor de koffie terug', las Sacha voor.

Ze trok een wenkbrauw op. 'Die piept er zomaar tussenuit. Dat moesten wij eens proberen.'

'Dat zouden wij nooit doen, natuurlijk', zei Vlad gespeeld ernstig.

'Ja, en nu?' vroeg Sacha.

'Het is toch niet zo erg', suste Keelin. 'We verdelen gewoon de taken. Ik doe de koffie en de eitjes, jij dekt de tafels, Vlad perst fruitsap en...'

'En ik ga het brood wel halen', pikte Wilko in. Hij nam de boodschappenmand in de keuken en ging op pad.

'Wel meteen terugkomen. Geen boswandelingen van twee uur!' maande Sacha hem aan.

Buiten op het plein zag Wilko Marinus, een van de dorpsbewoners, op de deur kloppen van Coopers kantoor. Zijn auto stond er niet.

'Wilko, heb jij Coop misschien gezien?' vroeg Marinus. 'Zit hij in de herberg?'

Wilko schudde van niet. 'Nee, daar is het nog leeg. Heb je hem nodig?'

'We hadden een afspraak om een stuk weiland af te zetten, voor de paardenmarkt van morgen', antwoordde Marinus. 'En we zouden vroeg beginnen.'

'Zijn auto staat er ook niet', zei Wilko. 'Maar hij zal zo wel komen, denk ik.'

Marinus knikte. 'Ik zal vast alleen beginnen dan. Stuur je hem bij mij langs als je hem ziet?'

Wilko stak een duim in de lucht. 'Tuurlijk. Succes!'

Toen Wilko terugkwam met een mand vol brood, was het al flink druk op het terras. Sacha, Keelin en Vlad liepen zich de benen van het lijf om iedereen te bedienen.

'Voor de koffie terug', mopperde Sacha. 'Echt niet.'

Ze liep de herberg in om een nieuwe lading koffies te halen.

'Toch wel een beetje vreemd dat Helena zo lang wegblijft', zei Keelin tegen de twee jongens.

'En Cooper', zei Vlad. 'Die mist anders zijn koffie nooit. Waar hangt die uit, zeg.'

Wilko vertelde de andere twee over zijn ontmoeting met Marinus. 'Hij had een afspraak vanmorgen vroeg, maar hij was er niet. En nog altijd niet blijktbaar.'

Hij wees naar het kantoor van Coop. 'Geen auto, zie je.'

'Deze is toch van Helena?'

De drie keken op en herkenden Germaine, een van de vrouwen van het dorp en een van haar vriendinnen. Ze had Helena's fiets aan haar hand.

Keelin knikte. 'Ja, volgens mij wel. Wat doe jij ermee?'

'We liepen door het bos en zagen hem liggen, zomaar in de bosjes', antwoordde Germaine.

'Is ze hier?'

'En in welke bosjes was dat?' vroeg Vlad.

'Het wilgenpad.'

Wilko nam de fiets over van Germaine. 'Lief dat je hem terugbrengt. Ach, die Helena, weet je...'

'Soms gaat ze fietsen en dan wil ze toch ineens wandelen', vulde Vlad aan.

De dames vonden het duidelijk maar vreemd.

'Gebeurt wel vaker hoor', zei Keelin luchtig. 'Gaan jullie lekker zitten, dan krijgen jullie een drankje van het huis, als dank.'

Dat lieten de dames zich geen twee keer zeggen. Ze kozen een tafeltje en installeerden zich.

Keelin keek Vlad en Wilko ernstig aan. 'Helena en Cooper allebei verdwenen? Dat is wel heel toevallig. We moeten dit uitzoeken.'

Wilko knikte. 'Ja. Blijf jij bij Sacha, wij zullen gaan kijken. Kom, Vlad.'

'Maar...' pruttelde Keelin tegen.

'Iemand moet ervoor zorgen dat Sacha niet boos wordt', zei Vlad.

'En niet ongerust', vulde Wilko aan.

'Ik ga de fiets verstoppen.'

Vlad keek Keelin aan. 'Je kan het. Succes!'

Ze zwaaide beteuterd en liep toen naar de herberg.

Toen de jongens de fiets van Helena hadden verstoppt, splitsten ze zich op. 'Ik zal in het dorp kijken of Cooper daar ergens is', zei Vlad tegen Wilko. 'Ik zie je nadien bij de wilgen.'

'Goed', antwoordde Wilko, waarop de jongens elk een andere kant uit gingen.

Wilko kamde het bos uit. Hij versnelde zijn pas toen hij in de verte tussen de bomen de jeep van Cooper zag staan. De motorkap stond open, net als het portier aan de bestuurderskant. Wilko wierp een blik naar binnen en zag de spullen liggen waarmee Cooper en Marinus het weiland wilden afzetten: paaltjes en enkele rollen lint.

